

drept mulțumire că-i ajutaseră să se apere de viscoalele aspre ale iernii.

— O să ne întoarcem mâine-dimineață, de ziua voastră! le-a strigat Freya. Luminile o să-mi spună dacă nu vă purtați frumos!

De parcă i-ar fi răspuns, lumina aurie, cea azurie și cea trandafirie au strălucit mai puternic pe cer.

— Promitem că o să fim cuminți, mamă! a strigat Ida, făcându-și loc la fereastră printre surorile ei.

— O să încercăm! Dar să nu vă uitați prea mult la Lumina chicotit Hanna.

— Pa, mamă! Pa, tată! a strigat Magda, urmărind-și părinții care mergeau greoi prin apăle înaltă, către sanie.

Cei doi lupi albi înhămați la ea își scuturau hamurile, nerăbdători să plece.

Freya Aurora avea un rol special în Nordovia: era Păzitoarea Luminilor.

Magicele Lumini Mereu-Schimbătoare ajutau și protejau insula, iar familia Aurora avea grijă de puterea lor magică din vremuri străvechi. Păzitorii Luminilor erau cei care păstrau echilibrul, veghind asupra locuitorilor de pe insulă, ca și asupra tuturor viețuitoarelor care trăiau acolo. Hanna, Magda și Ida știau că, într-o zi, aveau să ia locul mamei lor.

Aplecate la fereastră, cele trei fete au urmărit cu privirea felinarul de la sanie până când licărul lui a dispărut în lumina amurgului.

Freja Aurora s-a așezat în sanie și l-a luat pe soțul ei de mână. Cu greu îi venea să creadă că fetele lor împlineau doisprezece ani peste numai o zi – vârsta la care aveau

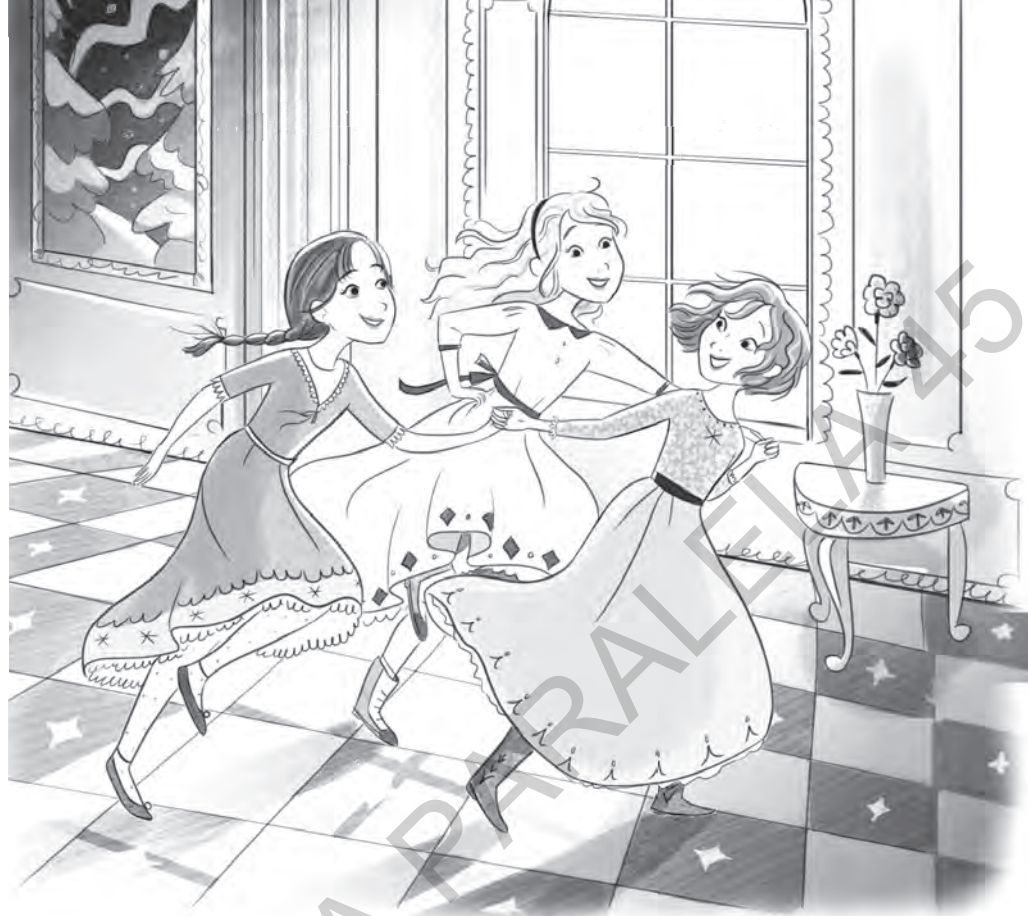

Capitolul 1

Surorile au luat-o la fugă prin aripa de vest a castelului, spre camera lor. Întârziaseră la pregătirile pentru ziua lor de naștere. Ca de obicei, Hanna era în față, râdea și le trăgea de mână pe surorile ei, Ida și Magda.

— Nu mă mai trage! a strigat Magda.

— Am fi ajuns la timp dacă terminai mai devreme cu patinajul pe heleșteu, Hanna! i-a atras atenția Ida.

— E ziua noastră! a protestat Hanna peste umăr. Merit și eu să mă distrez puțin!

Ida și-a dat ochii peste cap și a continuat să alerge. Avusese o dimineață liniștită, în care desenase o frumoasă orhidee albă înflorită printre molizii din preajma castelului, asta până când cerbul sălbatic cu care se jucase

Magda țâșnise în luminiș și zdrobise micuța floare.

Dar acum nu era momentul să discute despre asta. Madame Olga, guvernanta, le aștepta. Și nu tolera întârzierile, chiar dacă erau fiicele Păzitoarei Luminilor!

Hanna, trăgându-le în continuare pe surorile ei, a trecut în viteză pe lângă două servitoare, ocupate să spele geamurile.

— La mulți ani, domnișoarelor! le-au urat cele două femei la unison.

Dintr-odată, Magda a încetinit și s-a oprit în fața unei tapiserii uriașe.

— Ce faci? a întrebat-o Hanna, nerăbdătoare.

— Da, haide odată, vreau să văd noile rochii! a adăugat Ida.

Dar Magda studia în continuare țesătura de pe perete, pe care o adora. Și-a retras mâna din cea a surorii ei, apoi a întrebat:

— Sunteți sigure că mama și tata sunt bine?

Ochii lor verzi, identici, s-au întâlnit.

Surorile au făcut un schimb lung de priviri.

Trecuseră deja câteva ore din ziua lor de naștere, iar părinții lor încă nu se întorseseră la castel. Nu le stătea în fire să lipsească atât de mult fără să anunțe, mai ales în acea zi specială. Nimeni nu o spunea cu voce tare, dar ceva nu era în ordine.

Ida s-a întors ca să se uite și ea la tapiseria care reprezenta steagul nordovian. Castelul lor era plin de obiecte rare și prețioase: aici, un copac sculptat dintr-o bucată sclipitoare de rocă vulcanică; dincolo, o vază uriașă de cristal, plină de sute de flori albe de mărgăritar care nu se ofileau niciodată. Dar fetelor le plăcea cel mai mult tapiseria.

Ida și-a întins mâna și a atins motivele delicate. Și-a trecut un deget peste trandafirul sclipitor de cristal, peste maiestuosul șoim